

# Rigsdagstidende.

1850.

Forhandlingerne paa Folkethinget. № 378.

95de Møde.

Mandagen den 10de Juni.

(Forts.)

**Ordføveren** (fortsat): Jeg maa fremhæve, at Udvalget udtrykkeligt har erklæret, at det ikke betragtede sit Forslag saaledes, som om det skulde være en Pension, givet Børnene, men derimod som en Deel af Enkens Pension, hvilket blandt Andet kan sees deraf, at i det Dieblif, Enken dør, ophører hele hendes Pension, baade det, hun har faaet for sig selv, og det, hun har faaet til Børnene. Udvalgets Forslag er kun et Forslag til at gjøre Enkepensionen fast, til en Totalitet, og ved det, som den ærede Rigsdagsmand, der nu udtalte sig saa stærkt derimod, yttrede, har han ikke sagt Noget imod, at det navnlig i praktisk Henseende var af Bigtighed, at en Embedsmand kunde danne sig en bestemt Forretstilling om, hvad hans Familie, hans Efterladte kunde vente sig af Staten efter hans Død.

**Schack:** Jeg har tilligemed en anden æret Rigsdagsmand tilladt mig at stille et Forslag under Nr. 41, som gaaer ud paa, at de, som inden denne Lovs Udstedelse ere blevne Enker, kunne af Staten fordre indtil  $\frac{2}{3}$  af det Beløb, som de efter denne Lov vilde være berettigede til, og subsidiært have vi indstillet, at istedetfor  $\frac{2}{3}$  sættes det Halve. Naar vi betragte de Pensions- og Raadessecretariatslister, som have været fremlagte for os, vil det være tydeligt, at de formuende Embedsmænd og de rige Enker eller de Enker, som have havt betydelige Forbindelser, ikke ere blevne satte tilside ved Pensionsbestemmelserne; men, naar man har noget Bekjendtskab i de forskjellige Livsphaerer, vil det heller ikke være En ubekjendt, at det Modsatte vel undertiden har været Tilfældet med, om end ikke mange, saa dog nogle uformuende Enker, som ikke havde saadanne Forbindelser. Jeg tilstaaer, det er ikke mange,

men just dette troer jeg taler for nærværende Forslag, thi uden at bebyrde Statskassen i en Grad, som paa nogen Maade kunde siges at være følelig, vil det dog i Birkeligheden være en Retferdighedshandling og en Humanitetshandling mod dem, der ere blevne forbigaaede, og som jeg tidligere ved en anden Leilighed har tilladt mig at fremsætte; Rigsdagen skulde vel netop være det Sted, hvor de, som ellers ikke have nogen Tilflugt, kunde tye hen. Hvad de forskjellige Endringsforslag angaaer, som vi have tilladt os at stille til § 13, kan jeg vel med Hensyn til disse spare mig nogen videre Udvikling, da de i alt Væsentligt ere aldeles de samme som de, det ærede Thing har antaget ved en tidligere §, og de samme Grunde tale altsaa for dem. Jeg skal kun med Hensyn til det sidste Forslag, at Nr. 4 forandres saaledes „naar hun ved Dom findes skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling“, bemærke, at jeg ogsaa her maa anfæe det for det eneste Rigtige, at det, om hun skal miste en saadan Rettighed, gjøres afhængigt af Dom. Dette vil naturligvis ogsaa have en anden ikke uvigtig Indflydelse, nemlig den at Enkerne blive frie for disse lidet betydende, men for dem meget generende Dydsattester, som de tidligere skulde have indhentet hos vedkommende Præst hver Gang, de skulde have deres Pension. Der er vistnok ingen Grund til, at Enkerne mere end alle andre Mennesker, naar de have en Rettighed, skulle, for at gjøre Brug af den, forskaffe sig en intetstgende Attest fra En eller Anden om, at de føre et dydigt og moralsk Levnet.

Da Afslutning var begjæret af følgende Medlemmer: J. Jespersen, Frolund, Skau, C. H. Hansen, L. Jensen, Schroll, Knudsen, C. Larsen, J. Christensen, Johansen, Rasmussen, Andresen, Marckmann, Jørgensen, Tscherning, blev det sat under Afstemning, om Forhand-